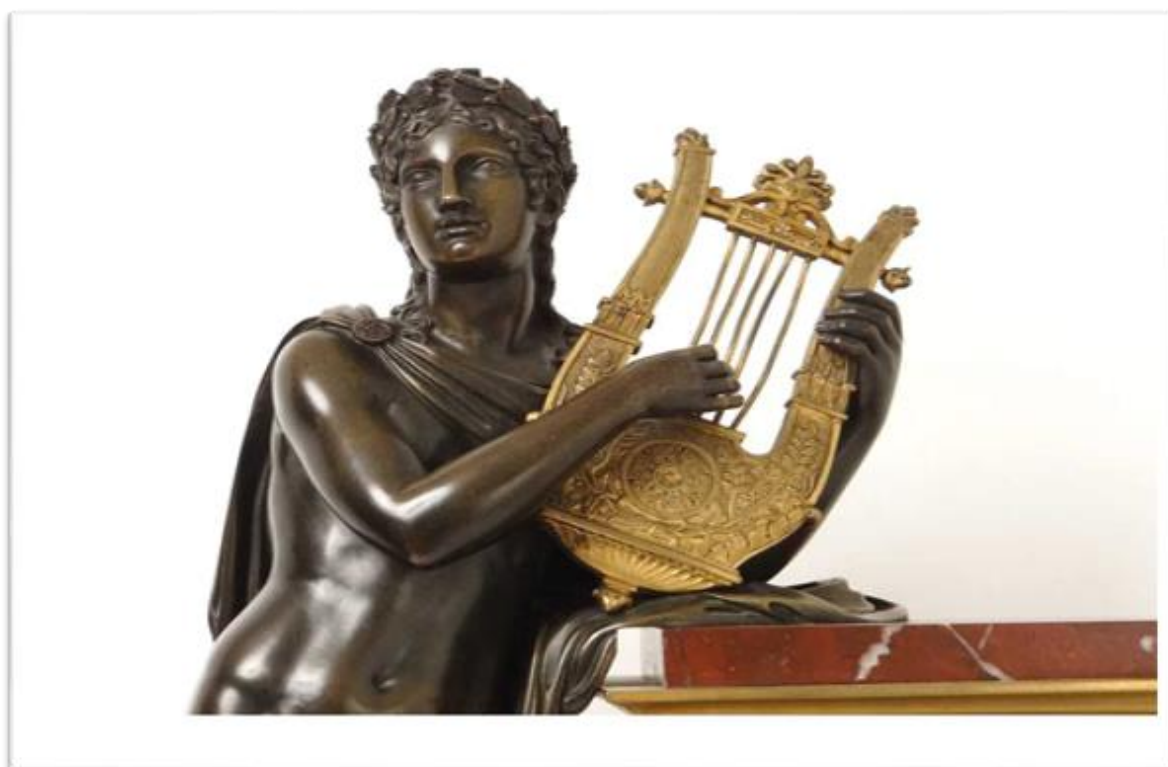

LÉVAY ÚJSÁG

KÜLÖNSZÁM

KÖRKÉP 2023-ból
Alkotók: akiket Apollón
homlokon csókolt

Tóth Lőrinc Ágoston

Panaszdal a magányról

egyecskén ülök szobám falai közt
hová betegség bilincse láncolt
mégis lelkem víg hangját
magányom gondja öli meg
elvétve kopogtat csak a törődés
a nagyvilág részéről szobám ajtaján
remeteként vándorol lelkem
a lemenő nap sötét fényében
a senkit sem érdeklí hogylétem
de terheit gyöngye vállam kénytelen cipelni
a késői délután ily komorsága
a megemésztő tűz lángját élteti
reményem egyetlen lehet még
hétfőn a magány panaszdala
befejezi élete nagy művét
de érzem: a gép forog tovább
s alkotója szorgos pihenőjében
fonja rabság hálóját körém

Rabság

két szerelmem van:
a végzet és a vágy
s testlényed rabságul
e két szerelmem ejti
ki igazán te vagy
egyszemélyi kórusa
a halálhörgések
születő ódája

Lezárás

Merengve nézem a képeket.
Otthonom leltem egykor, most száműzött vagyok
Nekem főszerepem játszott kezet ebben.
Távolodásom magamnak köszönhetem.
Átejtettem magam a határ másik oldalára.
Zokogva állok most esztelen döntésem után.
Sajnos nincs visszaút, így kellett talán.

Képzelt képek

Csak a fejemben voltál Az.
Csak a fejemben voltál igazi.
Csak a fejemben voltál az enyéim.
Csak a fejemben voltál álomlány.
Csak a fejemben voltál te is szerelmes.
Csak a fejemben voltál az ölemben.

Miért szívárogsz vissza a fejembe?
Miért jó nekem, ha befogadlak?
Csak nagyobb rendetlenséget hagysz
Magad után, mintha megmaradt volna
A szokásos rend szerinti rendetlenség.

Csak a fejemben csókoltalak meg.
Csak a fejemben hittem, hogy egyek vagyunk.
Csak a fejemben játszott le egy kaland.
Csak a fejemben kötöttelek magamhoz.

Úgy keresem a szerelmet,
Mint sivatagi szárazság ellen
A kitikkadt vándor az éltető forrást.

Nálad megálltam egy pillanatra.
Azt hittem, Te vagy a végállomás.

Útnak indulnék, de valamiért ide térek vissza.

Felszálltam egy másik vonatra,
De kiderült, körjáratként közlekedik.

Buszra szálltam, abban a hitben, talán
Szabadabban mozgok majd, csak átszálláskor
Elfelejtettem megnézni az útirányt.

Csak a szívem fordított annyiszor vissza.
Csak a szívem dobogása zakatolt egyre.
Csak a szívem ölelt magamhoz szorítva.
Csak a szívem engedett el minden kételyt.

Miért nem tudlak elengedni végleg?
Miért nem értem, hogy te nem fogsz szeretni?
Láthatnám, hogy taszít az ellentét, s nehéz lesz
Egymást vonzani. Köztünk a fizikai törvények
Felülírják önmagukat. Mert az nem az Élet.

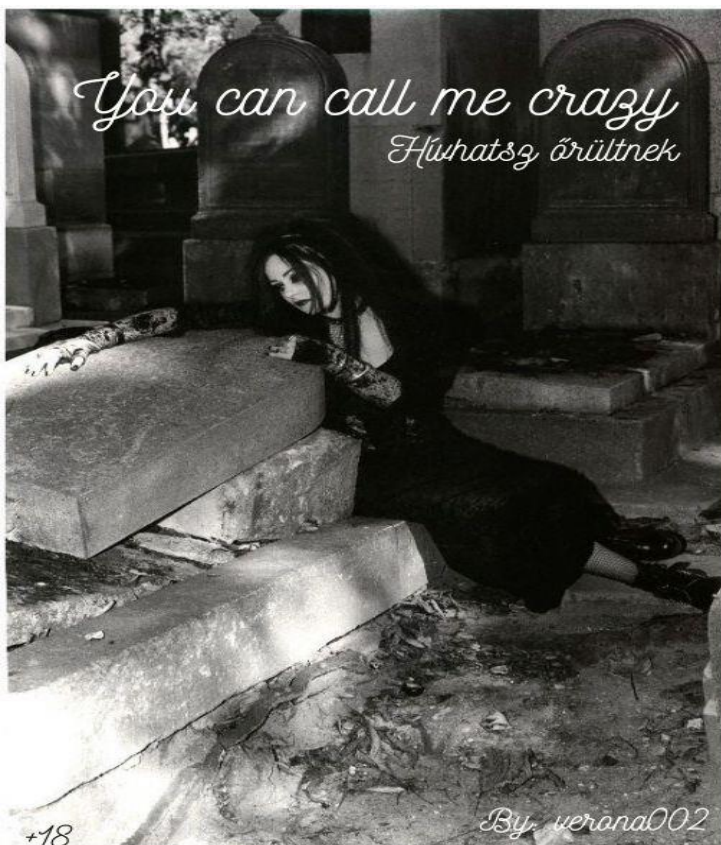
Csak a szívemben érzem másképp.
Csak a szívemben érzem, hogy enyém vagy.
Csak a szívemben érzem, most is kezedet fogom.
Csak a szívemben érzem, hosszú hajad simogat.
Csak a szívemben érzem, káprázik a szemünk.
Csak a szívemben érzem, hogy igazán szeretlek.

Plaszko Lara: Hentes Lánya - prolóógus

"Véres vonómat törölgetem az apámtól kapott átázott selyemkendőbe, s rátok gondolok. Tudom, nem lehet minden az enyém, s mielőtt még az utolsó cseppet is letörölném, azzal a közel húsz éves, elnyútt rongydarabbal, csupán elmerülök gondolataim mélységében, s visszaidézem mindannyiótokat"

- Miért érzem ismét azt az ismerős érzést, így persze csak az arcodra nézve, hogy Mr. Dawson ma sem volt a legjobb formában?! -pillantott fel az aktuális kottából Michelle, s nézett rá szobatársára. - Most én vagyok a hülye vagy tényleg senki nem azért fizette be ezt a félét, hogy le tudjon diplomázni? Mr. drogos Dawson legalábbis biztosan nem gondol ilyenekre, miközben akkora pupillákkal tesped a professzori asztal mögött, mint két hatalmas feketelyuk! -csapódott rá kollégium kissé mocskos, itt-ott színes szagos matracára Morgan.

- De komolyan, Istenre esküszöm, semmi nincs annak az embernek a fejében! Azt szokás mondani, a szem a lélek tükre! Na, ez a mondás rá tökéletesen valid. - kezdte kipakolni a sötétzöld oldaltáskájából a vaskos, telejegyzetelni való füzeteket. - Nem tudom miért vagy minden alkalommal ennyire zabos rá. Mintha nem minden óráján ugyanezt csinálná! -nézett hátra Michelle a Maverick lányra, aki csak bosszúsán meresztette rá zöldesbarna szemeit...

Holló-Vaskó Flóra

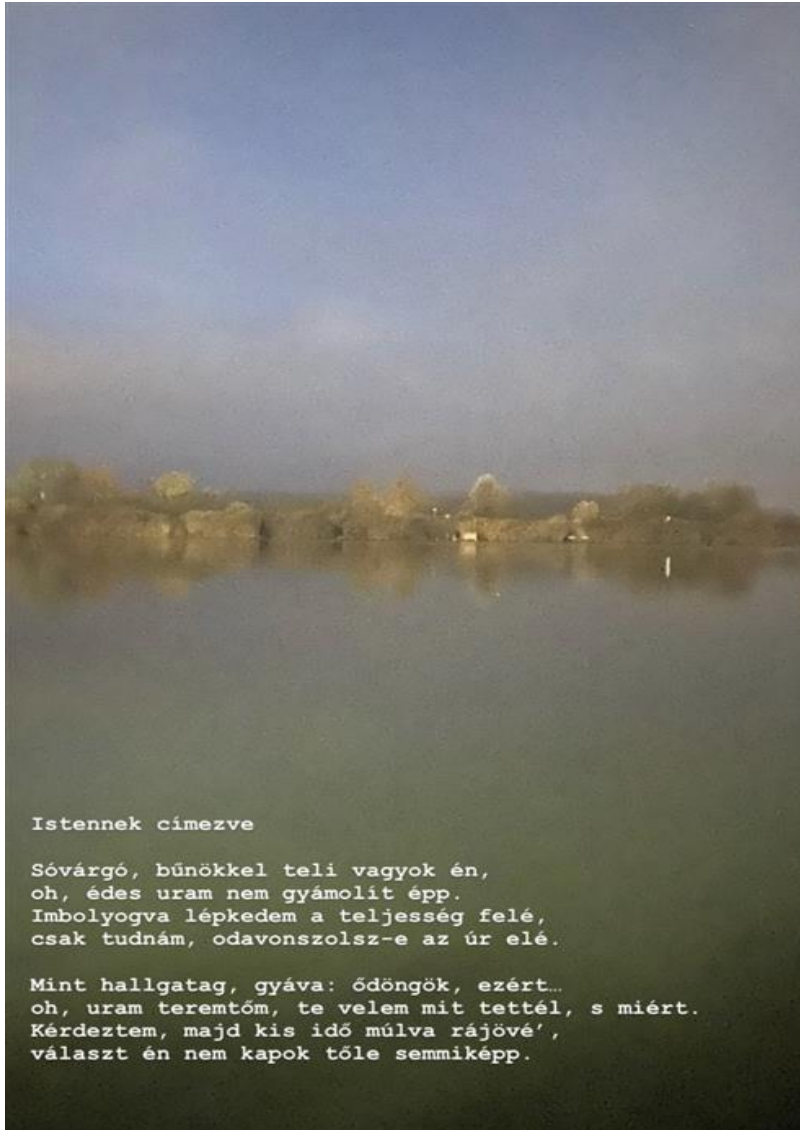
Démon

Testem börtön
Lelkem fogoly benne
Kis szoba a fejemben
Hol nem vagyok magam
Egy démon van velem
Fülembe suttog
Fáj
Mit mond
De nem tehetek ellene
Nem hallgat el
Nem hagy el
Itt van, mindig
Kínoz
Fejemben, s mellettem egyszerre van jelen
Átölel
Karmaival szívembe mar
Nem hagy el
Tüdőm nehezebb
Levegőm nincs
Hangokat csak tompán hallok
Színeket már nem látok
Ordítanék, de nem tudok
Már hangom sincs
S ha lenne is
Meghallanád?
Szenvedésem meglátnád?
Segíteni nem tudnál
Életemre társam már
Egy démon

Élő testben halott lélek

Én nem kértem
Elmondanám, de nem érted
Üres szavaknak véled
A gond velem van
Mélyről jövő haragomban
Ezt gondolod
Az én hibám?
Nem gondolnám.
Hisz' egy ember sem szület' szörnynek
Azzá teszik őket

Kurucz Míra

Boros Viktória

Néha a pokolban vagyok,
Néha a mennyben,
de ritkán a két világ között...

A pokolban egyszerűen a saját kínom éget meg, de juttat a mennybe a boldogságom érdekébe.

De mi van azokkal, akik tudnak a két világ között élni? Mi van velük? Ők lennének a normális emberek? Akik megtalálták az utat a tökéletes élet felé?

De akkor ki vagyok én? Mit keresek én itt?

4:46 ez jár a fejembe és ő.

Ő, aki a boldogságom okozója.

Orosz Szonja

la Femme /a Nő/

a vágyálmok meghalnak, Szívem.
a fiatalság, szépség elrobog
a gúnyosan röhögő Idő
luxus Bentley-jével.

észre sem veszed: egy pillanat
alatt lecsorog egy emberöltő -
és Te, Drágám, csak állsz meredten
amíg az Elmúlás csókot nyom
e könnyektől áztatott arcra -
c'est l'amour, ma Chère Soeur. /ez az élet, Drága Nővérem./

Villon után szabadon

édesem, örök, szépséges Margot...
szerelmemet a kezébe adom.
gyönyöröd magvacskáit szétszórod
e bordélyban, hol szállásunk vagyon.

ah, a párizsi nők! párjuk nincsen
e világi kabarészínpadon!
bájaikkal játszadoznak itten,
e bordélyban, hol szállásunk vagyon.

Béatrice, Jeanne és a kicsi Flora -
hamvas teste az esti jutalom.
stricik és kurvák Kánaánja él
e bordélyban, hol szállásunk vagyon.

de kedvencem mégiscsak a Margot...
kövér húsa ördögi vonzalom.
élünk, mint Abélard és Héloïse itt,
e bordélyban, hol szállásunk vagyon.

szép, szép e kéjesős, szabad élet,
éljél ifjú, ne gondoldj a bajon!
térj be ide, mind szívesen látunk
e bordélyban, hol szállásunk vagyon.

AJÁNLÁS

Hercegem, óh, te csodás Cupido,
Irgalmaznál ocsmány szolgálidnak.
Léhűtő egy bagázs! de azért csak
Dáridózunk mi máterem, papon,
Arcukba nyomunk s jót röhögünk
E bordélyban, hol szállásunk vagyon.

ensemble

a réten ültünk
nem kellett semmi
sem egy szó sem egy
kósza pillantás
mert éreztelek

éreztem ahogy
szép lassan lelkünk
összefonódik
és a nap langyos
kis sugarai
karolják át az
Időt hogy csupán
egy másodperccel
élje túl ezen
szavakkal ki nem
fejezhető érzet
a Való rövid
de mégis csodás
pillanatának
múlандóságát -

Kiknek drágább rongy élete,
Ott csücsülnek magyarország
Romjainak legtetején.
Mint hazánknak becsülete,
Álmaink is úgy halnak el
NYákos, barna valóságunk
Veszedelmes golgotáján.
Álnok patkányok hazudnak
Laikusan röhögcsélő
Tétováknak pofájába. -
Álljon ki hát Víznek hada,
Süllyedjen a Gálya árba,
Talpra magyar hi a' haza,
ne legyen szavunk hiába

Jenei Petra

Üres május

Hiányzol,
s csend honol éjjel 1-kor,
mikor,
szívemben tombol a magány,
talán,
egy nap majd betölti más
társ,
azt mi üres, kopott,
lopott
a szív, mely egykor enyém volt,
mára holt,

Hiányzol,
nélküled jobbnak kéne lennie,
szerinte,
többet érdelek,
mérgeznek,
sikítok, üvöltök, vérem borából
töltök,
segíteni akar,
zavar
nyomja lelkem,
ordító csendben.

Nem tudom

Nem tudom, mi fáj jobban;
hogy szép lassan távolodsz tőlem,
vagy, hogy talán sosem voltál közel hozzám,
a tudat, hogy ez befejeződhet anélkül, hogy igazán elkezdődhetne,
vagy, hogy megint hülye voltam s rossz emberbe szerettem bele,
az érzés, hogy én nem jelentek neked annyit, mint te nekem,
vagy, hogy talán eszed ágában sem volt ennél többet tervezni velem,
a tény, hogy én minden időmet rád áldoztam,
vagy, hogy neked én csak unalom elleni elixír voltam,
a gondolat, hogy az elmúlt hónap talán számodra semmit sem jelentett,
vagy, hogy jelenléted nekem biztonságot teremtett,
az, hogy fáradó bordáim már nem védik olyan könnyen szívem,
vagy, hogy ezt a fájdalokkal teli verset most neked címzem.

Kónya Barnabás

Imaséta

Mint néma sikolyba fojtott évtized,
Mint sötét pincébe szorított képzetek,
S mint akit még meg is vertek;
Talán ezt jelent a tavasz éneke.

Látom benne a megfeszített Krisztust,
„Szerető” népe hátrahagyva minden virtust,
Megvetették, leköpték, vihar kerekedett,
Kiizzadva minden bűnt belőlünk vétkeinkbe süppedt.

Hiába hunyom le szemem,
Akaratom ellenem mered.

Beszél az alkohol belőled,
Úr keletkezik ocsmány fejed helyén.
Nézz és láss,
Barabást akarja a nép!
Azt akarják, repedésekbe folyjon véred.
Könnyektől tisztulj drága gyermek.

Gondolatpárhuzam

Tehetlenségek közt bízva bíztam,
árnyékom csordultig elöntötte a harag.
A tébolyultnak enni adtam,
édesanyád kiáltását hallgattam.
Számok közt betűk voltam,
erdőtűzben jeges voltam.
Bűnösök közt cinkos voltam,
apám mellett felnőttem.
Festmények közt plakát voltam,
írók közt én költő voltam.

Mit te láttál én észre sem vettem,
sötétségben sötét lettem.
Hiába tettem, nem tettem,
gleccserek jöttek létre karikás szemeimben.
Holdfényben érzést temettem,
félelmek közt kétségbe estem.

Szemrebbenés nélkül hazudó vizsályok,
utcán áruló nyomorult cigányok.
Nehéz életben süllyedő magányok,
mert megtartatik az, ki nem tart utánuk.
Vizsályokban haldokló apátok,
repedezve elfeslett hatások.
Látja Isten, hogy túltettem magamon,
egyre inkább utamon haladok.

Anyjuk képét kémlelő ifjak,
halált kívánó sebesült madarak.
Érthetetlen nyelvezetek, összefüggő vadak,
senkit sem zavarnak.
Elgondolkodtató betűvető szavak,
ígért gondolatok, elvetemült nyomasztó falak,
elkopott, megnémult harang.

Megőrülés szélén álló személyek,
embertársunknak megbocsáthatatlan vétek.
Isten látja, nála nincs szégyen,
s kezeivel kiemelt innen.

Ezúton

Egy kívánságom volt, és azt is megkaptam.

A tükörképem halott;
Krisztus feltámadott.
A bor kiszárított,
az eszmém ravatalt tartott.

*

Látod ezt a várost, e gyönyörű menedéket?
Én építettem tégláról téglára, hogy lényed boldog legyen.
Elfordultál tőlem,
italtól részegen hiszed sátánt Istenednek, ember!
Ember, mit teszel?
Ezért teremtettelek?
A rímek a költő ellen fordultak s nyertek.
Rosszabb voltál, mint az átok őrzője,
Elhamvasztott téged a dicsőség fénye.
Az Úristen kegyelmezzen tinektek...

*

Utamra keltem, jöttem, láttam, győztem.
Bűnt mit kiizzadott belőlem visszanyertem.
Változni akartam, de nem engedett a rendszerem.
Istenbe menekültem.

Négysoros

Már akkor is látszott hogy (s)írni fogok
Ocsmány szemeim előtt eliramlott az élet
S az őszi naplementék homálya
Te vagy csak egyedül tiszta szent sorom

Domány Lili

Újra bízva

Bizalom fogalma ismeretlen e vidéken
Nem érdekli más csak a haszon
Rengeteg séta, futás után
Megtaláltam talán?...
Nem is tudom én már ezt
Megcsalás soraiban félelem kúszik
Páni félelem újra előtör a gonosz
Gonosz, hamis gondolatok gyötör
Csak azért mert megölt a múlt sebe
Fényes derű világít, vele minden pillanat
Öröm, s aggodás együtt
Nyugalom ér, látva kapkodó betűit
Halván hangját szemeit képzelve
Minden plátói, minden igazi
Valahol a fogalom az újra bízva
Újra bízva valami örömben, vidámságban
Beteljesedésbe, boldogságba
Talán eljön a nap, kezeit újra foghatom
Újra bízva remélni a csodát, a csókot, a bizalmat

Felvilágosodott jómagam

hiányzom önmagamnak
önpusztulás, öntörvény
megalkuvás a testemnek
szenvedélyek mámorának
csend a megnyugvás pillanata
gondolataim hangtól zúg
mindennap futás az élet
bohóckodás a semmiért
felvilágosodott jómagam

Csak én és magam

Szökés újra magam elől
A csend megnyugvása
Ami nem létezik e világban
Nem létezik mindez
Ha én nem éltem meg igazán
S talán ha újra megélhetem
Megélem?
S most szökés máshova
El, végre az otthonnak nevezett mocsoktól
Csak én és magam
A csend keresése, mely nem létezik

Én vagyok

A világon a legboldogabb ember
Mindent megkaptam amit lehetett
A csókot, az öleléseket, a barátokat
Minden itt van egy helyen
Barátságok, s a szerelem mutatta mindezt
Miképp legyek önmagam önképe
Gondolatok leírt, s táncolt formái vagyok én
Szomorúság, bánat legyen velem
Mikor az írás, a zene s a tánc fonódnak egymásba
Barna fák, s kék tengerek adnak ihletet
Mely finom tettekkel jelzik a szeretet fogalmát
Önzetlenség királynői és királyaiként víg élet
Barátság kedves éltető szívemben
Csüngők rajta mint majom a fán
Amikor szerelmemmel újra találkozok
Hosszú ölelést adva
Illata örök marad
Haja puha, s érintése maga szeretet

Bartók Emese: Tánc a Halállal

Gyönyörű éjszaka volt. A mezőn lágyan fújt a szél, a frissen nyíló virágok és az esti eső illatát boldogan vitte távolabb és távolabb. Alig lehetett látni ebben a késői órában, már csak a hold és a csillagok világították meg a környezetet. A mező szélén egy sűrű, sötét erdő helyezkedett el, belőle néha különböző állatok motoszkálása hallatszott ki. A fák között süvített a szél, mintha dühös lenne mindenre és mindenkire, de mire elhagyta a fákat lecsendesedett és szinte némává vált. A mező közepén egy patak húzódott, a benne lévő víz nyugodtan csordogált, néhány bátrabb állat előmerészkedett inni mielőtt tovább állt volna eleséget keresni. A víztől nem messze egy hölgy foglalt helyet, csendesen élvezte a természet hangjait, illatait miközben halkan dúdolgatott magában. A nő fekete nadrágot viselt, hozzá hasonló köpennyel, ami fehér inget rejtett. Fekete félgöndör hajával a lágy szellő játszadozott. Fekete szeme csukva volt, kesztyűs kezével boldogan túrt bele az alatta lévő fűbe és virágokba.

- Örülök, hogy eljöttél ma este- a hölgy szeme kipattant és az idegenre nézett. Egy fiatal férfi állt tőle pár méterre. Az idegen a hölgyhöz képest magas, 197 cm; jól kidolgozott felsőtestét nem rejtette el teljesen a rajta lévő fehér ing, amit fekete nadrágja szépen kiemelt a sötétben. Felemás kék és vörös szemei szinte világítanak fekete haja mögül, ami félig kócosan az arcába lógott.

- Megkell hagyni nem sokan szoktak keresni, főleg nem olyan indokkal, mint te- felelte a lány, miközben lassan felállt a földről és az idegen mellé lépett.

- Nem tehetek róla, a világ legszebb hölgye egyedülálló; így nem kell érte megharcolnom senkivel- mosolyodott el a férfi, kisebb meghajlást követően bal karját előre nyújtotta, de még mindig nem egyenesedett vissza- Felkérhetném egy táncra, hölgyem?

- Én...- habozott a lány, kesztyűs kezeit idegesen és szégyellve maga előtt összefogta, de nem mert a férfira nézni- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne. Tudod jól, a tánchoz nem illő kesztyűt viselnie a hölgyeknek... de én nem vehetem le.

- Ugyan már- egyenesedett fel a férfi, tekintetét mélyen a kisebb tekintetébe fúrta- nem kell félned hogy ártsz nekem, Halál.- mondja szinte humorosan- Mertem feltételezni, hogy ennyi év után emlékezni fogsz az ellentétedre.

- Te...- döbönt meg a hölgy- Miért?

- Mert a világ legszebb hölgyével szerettem volna tölteni az éjszakámat, és ha jól sikerül az életemet- magyarázza lány hangon a férfi- Mellettem nem kellene kesztyűbe kényszerülnöd. Nem tudod megölni az „Életet”. Szóval megkérdezem még egyszer, szabad egy táncra, kisasszony?

- Részemről a megtiszteltetés, uram- suttogta egy kis tétovázás után a Halál istene. Remegő kezekkel nyúlt a kesztyűjéért. Miután lekerült róla a ruhadarab idegessége fokozódott, ahogyan a neki nyújtott kezét bámulta a félhomályban.

- Ha nem megy, nem baj. Gondolom évek óta hordod az erőd miatt- suttogta megértően a másik isten- csak csukd be a szemed és bízz bennem.

Az istennő nehezen kifújta a bent tartott levegőt majd miután szemei lecsukódtak, előre nyújtotta a kezét, és várt amíg óvatosan valami meleg érintette meg. Több száz év, pontosan 238 év tökéletesen elég ahhoz, hogy elfelejthesd milyen is az élő test. Az istennő pedig amióta megkapta képességét, tehát 'megszületett' nem tudott életről fogni, még növényt vagy állatot sem. Bár az istenek és a halandó emberek érintése más érzés, szerencsétlen hölgy nem tudja összehasonlítani. Nemcsak a halandó lények kerültk és féltek tőle, de még a halhatatlan istenek közt is feketebárány volt, és mindenki utálta.

- Remekül csinálod, Halál- morogta az Élet istene, amikor a másik kezét a csípőjére helyezte, és sorosan magához húzta.

- Sarah- suttogja, jobb kezével megszorítja a férfi kezét stabilitást keresve, baljával pedig vakon kitapogatja a magasabb isten vállát.- Sarah, ez a nevem.

- Köszönöm szépen, Sarah- suttogta az előzőknél halkabban, majd egy kezdő dúdolás után elkezd

táncolni, tökéletesen irányítva a lányt, nehogy elessen vagy megbotojjon valamibe- Nyisd ki a szemed, szeretném látni őket- az istennő lassan teljesíti a másik isten kérését. Fekete szemek a felemásokkal találkoztak.

- Nem lesz ebből bajod?- jutott Sarah eszébe, hogy a másiknak baja lehet a vele való kapcsolatfelvétel miatt- A többi istennek nem fog tetszeni, hogy találkoztunk.

- Pontosan tudom, Sarah- mosolygott az isten, a Halált pedig még közelebb húzta magához, de a szemkontaktust nem szakította meg- De nem az ő dolguk, ha meg mégis belekötnek...- lehajolt az istennő füléhez, mintha félt volna, hogy bármi meghallhatná- érted akármelyiket elpusztítom.

- De akkor meghalsz!- kiállt fel a Halál, fejét hátrébb rántva; és mivel nem figyelt a környezetére meg is botlott egy faágban, így az Élet isten mellkasára esett- És a volt istenek lelkét nem tudom elvinni...

- Lám, a Halál fél a halál gondolatától?- nevetett fel a férfi, miközben visszatette a hölgyet a talajra, és egy lassabb tempót kezdett diktálni a táncban- Nem lenne gond, legalább annyiszor kérhetnélek fel táncolni ahányszor csak akarom. Úgy tudom meg tudod érinteni a szellemeket-

- De ez nem vicces, Élet- morogta Sarah- a lelkek gonoszak, és nem szeretnek...

- Nem kell aggódnod, az Élet nem hal meg.- ez a kijelentés mosolyt csalt mindkettő arcára, és a hangulat sokkal nyugodtabbá változott.

- És mi van ha a Halál mégis elviszi mindenki drága Életét?- ejtett egy kacér mosolyt a hölgy.

- Akkor azt hiszem Életem legszebb éjszakája lenne. A Halál megmutatja nekem az utat az otthonába, vagy te csak a szívekbe tudod a legrövidebb utat?

- Vigyázz, nem sokan élnek túl egy haláltáncot- suttogta a lány, de egyből meg is állt, mert a férfi megállt a mozgásban, és még közelebb lépett hozzá, hogy már egy centi se volt köztük. A férfi jobb keze Sarah álla alá került és kényszerítette hogy nézze föl az istenre.

- Akkor szerencsés vagyok, hogy kaptam egy haláltáncot, és túlélhettem. De mond csak, volt aki túlélte egy halálcsókot?- Sarah lefagyott. Évek óta, évszázadok óta mindenki menekült előle, erre az egyik legerősebb isten egyenesen a halálát keresi... Egyszerűen csak sok volt egy nap alatt.

- Nem, meg szeretném dönteni ezt a tényt?- jóformán a hölgy be sem fejezte a mondatot, meleg ajkak tapadtak az övére, és az isten hírtelen elfelejtett mindent, és csak az kívánta, hogy sose legyen vége ennek ha ez csak egy álom.

- Szerintem már megdöntöttem- suttogta a férfi a lány ajkaira, mielőtt még egy csókot követelt volna- Ezt vehetem úgy, hogy az enyém vagy, Hercegnő?

- De ugye tudod, hogy sok haláltáncot kellene járnunk, és sok halálcsókot kellene elviselned, ha azt akarod hogy ne döntsék meg a rekordod?

- Örömmel fogadom amíg meg nem halok, de utána se fogok tiltakozni- aznap este ez volt az utolsó mondat kettejük között, de nem is kellett több, ez rengeteg mindent magába foglalt, legfőképp az örökkévalóságot.

Vona László Viktor

Az ember korcs lett, innen már nincs visszaút,
Az erkölcsnek oly könnyedén mondott búcsút.
Neki hiába a Szentírás, morál s erény.
Egy elv lebeg előtte: legyen az enyém.

Ébredj hát Iustitia szertelen álmodból,
Most ocsúdnod kell, nem akármilyen okból!
Míg szenderedtél, elfeledtük mérésid,
Álmod alatt ellened tettünk mindvégig.

Ítélezz felettünk, a vétkest vedd számba,
Legyen könnyebb teáltalad a nép járma.
Mérlegelj bölcsen a Föld minden népének,
S majd ajkunkon zeng érted imádó népének.

Védeld a nincstelenek gyermekeit,
A békés és néma pór nép százezreit.
Kik a bőségest oly mély alázattal túrik,
S a fárasztó robotot nap mint nap űzik.

Törd meg az elnyomót és az erőszakost,
Világi pompa előtted ne legyen most.
Ne lásson szemed pénzt, javat, méltóságot,
Hanem büntesd azt, ki szent törvényt
áthágott.

Boldogok az igazságért üldözöttek,
Kiket hosszú századok nem felednek,
Mert övék az örök lét s a mennyek országa,
Harcuk, kínjuk, cipelt terhük nem volt hiába.

Vagy ha meghalnak dőre tündérképzetért,
Iustitia akkor is csak érettük beszél.
Ezt teszi kegyest, s az emberért hőn remél,
Adja bizalmát, mit az oly símán felél.

Bocsáss meg minékünk igazak anyja,
Hogy e síkon neved gyalázat takarja.
Szemfedőd nem valót takaró vakság,
Hanem mindenek mentsvára: igazság!

